

[Stensballe.]

saa var Udvalget villigt til videre Forhandling. Men det skete ikke, det hele brød sammen den 20. om Aftenen, og der foretoges ikke mere. Jeg ved ikke, hvorledes det kunde være gaaet. Var der blevet forhandlet, havde der maaske ogsaa vist sig Vej frem. Men der kom altsaa ingen Forhandling.

Det ærede Medlem mente, at naar jeg havde opholdt mig ved, hvad der staar i Mindretallets Betænkning, var det, fordi jeg havde vanskeligt ved at forsvare mit Standpunkt. Nej, deri tager det ærede Medlem ganske fejl, og jeg behøver heller ikke at forsvare mig saa stærkt, thi rent personligt har jeg dog haft den Tilfredsstillelse — selv om det vilde have været mig en større Tilfredsstillelse, om det var kommet til en frivillig Ordning —, at der baade skriftligt og mundtligt overfor mig er blevet udtalt en Tak af de Forhandlere, vi har haft med at gøre, netop fordi jeg søgte at faa de Forhandlinger i Gang, der fandt Sted. Men jeg tror, jeg har Grund til at sige, at der var ikke mere at gøre den Gang, og det har sikkert ogsaa alle de, der har deltaget i Forhandlingerne med Bankerne og Sparekasserne, haft Indtryk af; i hvert Fald er det udtalt overfor mig. Skulde det ærede Medlem have Lyst til at se, hvad der er skrevet i saa Henseende, ogsaa fra selve Organisationerne, til mig, staar det til Raadighed, naar Forhandlingerne her er sluttet.

Jeg vægrer mig stadig ved at tro, at det ærede Medlem kan have alle sit Partis Medlemmer med sig, for jeg synes, det vil være vanskeligt at forene de Udtalelser, der er faldet rundt om i Landet lige til den sidste Tid, navnlig fra et enkelt Medlem af det konservative Folkeparti, med det, som det ærede Medlem har udtalt her i Dag, hvorefter det skulde være tilstrækkeligt at blive staaende ved den Rentesats paa $3\frac{1}{2}$ à 4 pCt., som vi vel nok kunde have faaet gennemført ad Frivillighedens Vej for Bankernes og Sparekassernes Vedkommende, men som vi altsaa ikke kan nøjes med.

Og saa vil jeg gerne spørge det ærede Medlem: Hvad har det ærede Medlem egentlig gjort for at hjælpe, for at støtte, for at faa Forhandlingerne fremmet? Mig forekommer det, at det ærede Medlem slet intet har gjort. Ikke et eneste Forslag har vi set, hverken til en formel Behandling i Udvalget eller til en reel Indsats for at faa Gang i Forhandlingerne, hvis der var nogen Modstand at overvinde. Jeg har

ikke mærket nogen som helst Indsats. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at man mere har mærket Modstand eller i hvert Fald stærk Kritik; det bærer ogsaa de Udtalelser Præg af, som er faldet.

Naar det ærede Medlem bliver ved med at sige, at vi skulde sætte mere ind paa at faa Obligationskurserne op for derigennem at faa Rentesatserne ned, skal jeg dertil bemærke, at det netop er Hensigten med § 4, 6te Stykke. Det er endvidere uddybet i de Udtalelser, som Flertallet har fremsat, og som Ministeren, efter hvad han har sagt her i Dag, staar bagved.

Nej, jeg tror ikke, det ærede Medlem kan sige, at der har været nogen Modvillie mod at forhandle om en frivillig Overenskomst. Og man kan heller ikke sige, at der kunde naas noget, for der kunde ikke opnaas Enighed, det lader sig ikke rokke; det brød sammen den 20. om Aftenen, og den 21. om Morgenen fik jeg den Besked, at nu var der ikke mere at gøre. Hvis Lovforslaget skulde gennemføres, maatte det være nu, saa der var ikke mere for os at forhandle om.

Stein: Jeg skal gøre det ganske kort. Den højtærede Minister og den ærede Ordfører (Stensballe) fandt hinanden i en Paa-stand om, at vor Stilling skulde have været den rent negative, ja, endda yderligere haft Karakter af Modstand mod en Ordning. Det er ganske forkert. Naar den ærede Ordfører direkte spurgte, hvor man havde kunnet mærke nogen Støtte for en Ordning fra vor Side, vil jeg svare, at man for det første ikke kan støtte en Ordning, som man anser for forkastelig. Men jeg har overalt, hvor der har været Mulighed for at øve Indflydelse, tilstræbt den frivillige Ordning og medvirket til de Tilbud, der fremkom, medvirket til at stemme de forskellige Faktorer derhen, at man kunde naa til en frivillig Ordning. Situationen, som den forelaa — det fastholder jeg —, var den, at hvis der havde været en Villie, hvis man ikke fra anden Side havde følt sig bundet, uhjælpeligt bundet, vil jeg sige, saa var der kommet et Resultat.

Den ærede Ordfører henviser til, at Forhandlingerne blev afbrudt eller rettere sagt, at der ikke til Slut kom Forhandlinger i Gang, til Trods for at man vidste, at Loven vilde komme. Men hertil vil jeg sige, at naar man har gjort sine Indrømmelser og stadig føler, at man skal tvinges længere og længere ned imod al Forstand, imod, hvad der er forsvarligt, saa kommer der et Punkt,